

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Taina cantului ei

Miresele din Muntele Sperantei

Autor: Connealy, Mary

Editura: LIFE PUBLISHERS

Cod de bare: 9786068915333

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/literatura_universala/romane/miresele_din_muntele_sperantei_volumul_3-connealy_mary-life_publishers-p10234295

Descriere produs

El vaneaza nelegiuiti.

Ea se ascunde de ochii tuturor.

Dupa ce fiecare petrece iarna singur si se gandeste la viata lui, vor fi oare gata sa profite de cea de-a doua sansa care li se ofera?

Dupa ce ambele ei surori pleaca si se casatoresc, Ursula Nordegren este singura care ramane paralizata de temerile bunicii cu privire la lumea de departe.

Dar, dupa o iarna de izolare, chiar si ea cantareste din nou serios toate aceste amenintari.

Nu apuca bine sa coboare de pe Muntele Sperantei, ca da peste un strain ranit grav si isi da seama ca s-ar putea ca Dumnezeu sa fi avut si alte intentii cu ea cand a indemnat-o sa plece.

Wax Mosby se crede un pistolar iscusit tocmit de altii, dar cu principii.

Insa identitatea aceasta este profund afectata cand isi da seama ca s-a lasat ademenit ca un prost sa ii alunge pe nedrept pe sotii Warden si familia lor.

Isi petrece iarna facand planuri sa urce pe Muntele Sperantei, sa ii gaseasca pe cei doi soti si sa isi rascumpere fapta.

Dar, ranit fiind in timpul urcusului, ultima persoana la care se asteapta sa il salveze este o frumoasa blonda cu glas de inger.

Pe masura ce Ursula si Wax isi calculeaza costul inceperii unei n...

TAINA CÂNTULUI EI

Din seria MIRESELE DE PE MUNTELE SPERANȚEI • 3

ȚAINA CÂNTULUI EI

MARY CONNEALY

ORADEA
2024

Originally published in English under the title: *Her Secret Song*

Copyright © 2020 by Mary Connealy

By Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2024 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare coperta pentru limba română: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CONNELLY, MARY

Taina cântului ei / Mary Connealy. - Oradea : Life Publishers, 2024

ISBN 978-606-8915-33-3

821.135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Îi dedic *Taina cântului ei*
lui Adrian Isabelle, cea mai mică nepoțică a mea.
Un adaos minunat și fericit la viața noastră
într-un an în care lumea a cunoscut
atât de multe greutăți și boli.
Te iubesc, Adrian! Bine-ai venit în familie!
Și fiindcă te-ai născut în 2020,
îți doresc să ai mereu vederea 20/20.

Martie 1874

Muntele Speranței

Lângă Bucksnort, Colorado, în apropiere de Grizzly Peak din Colorado

Toată viața lui Wax Mosby a fost pe muchie. Pesemne că-și va găsi sfârșitul împușcat în spate de un tovarăș de breaslă.

Dacă ținea la viața lui, trebuia s-o șteargă din loc cât mai avea timp.

Dar, înainte să-și ia tălpășița, trebuia să urce pe munte.

Simțul onoarei îi dicta să dea piept cu familia Warden. Iar instinctul îi spunea că se refugiaseră în vârful de munte.

Amânase toată iarna urcușul primejdios. Pierduse noțiunea timpului. După priveliștea troienită ce-l înconjura, nu putea spune dacă primăvara sosise sau nu, însă ziua se lungise, orele de lumină fiind cam egale cu cele de întuneric. Hotărât, primăvara bătea la ușă.

Dacă mai amâna mult urcușul, oamenii lui Cap de Măciucă vor izbuti până la urmă să răzbată trecătoarea înzăpezită ce pornea de la ferma lui. Și numai asta-i mai lipsea, să dea peste el aici.

Trebuia să-l găsească pe Quill Warden – în viață, așa nădăjduia – și să afle adevărul despre cum pusese Măciucă mâna pe pământ.

Își croi drum spre poalele muntelui prin zăpada tot mai adâncă și poteca tot mai povârnită la fiecare pas. Ridicând privirea, își dădu seama că greul abia începuse.

Ce idee nesăbuită să urce pe aici! Ce-l apucase?

Să îi caute pe soții Warden, ce altceva?! Și avea de gând să-i găsească, iar o zi mai nimerită ca astăzi n-o să apuce decât dacă aștepta ca vremea să se încălzească de-a binelea. Numai că, până atunci, își pusese în cap să fie departe.

Fiindcă, odată ce se încălzea vremea, apriga familie Warden și cei câțiva ciurdari iscuși ai ei vor coborî din vârful muntelui și vor mătura totul în cale cu armele lor.

Și oamenii lui Măciucă vor mătura ferma cu o ploaie de gloanțe.

Iar el, Wax Mosby, cel care își făgăduise că n-o să mai tragă niciun foc de armă, va fi prins taman la mijloc, în bătaia focului, și nu-i ardea deloc să tragă în oameni cinstiți ca familia Warden, nici să ucidă ticăloși ca oamenii lui Măciucă. Și unde mai pui că nici el nu voia să moară!

Poteca era atât de abruptă, încât se văzu silit să se agațe de trunchiurile arborilor ca să se tragă în sus. Drumul devenea tot mai anevoios. Arborii se înălțau drepti pe coasta muntelui. În cele din urmă, cu răsuflarea tăiată, ajunse la jumătatea urcușului, când realizează că se apropia de stânca unde-l zărise pe îngerul răzbunător.

Toamna trecută, când familia Warden fusese alungată de pe proprietate, el fusese în cârdășie cu bărbatul care-l împușcase pe Quill Warden în timp ce gonea în șa. Izbutise să îi abată atenția tovarășului său de drum de la Quill, ca acesta să aibă timp să scape. Însă nu avea de unde să știe cât de grav fusese rănit. Rămăsese în șa, iar Wax nu putea decât să spera că bărbatul supraviețuise glonțului mârșav tras în spate de Bob Zâmbărețu', pistolarul laș angajat de Măciucă.

La câteva zile după atacul armat, se întorsese împreună cu Bob Zâmbărețu' și Canada Phelps să cerceteze cabana. Fiind peste măsură de vigilent, zărise atunci un bărbat șezând pe stânca spre care urca el acum.

În închipuirea lui, Dumnezeu pusese îngerul acolo. Chiar și acum îl trecea un fior rece pe șira spinării, fără nicio legătură cu vântul înghețat ce bătea pe munte.

Îngerul îl măsurase din cap până în picioare și-i spusese că este un păcătos fără scrupule. Prezența îngerului îl convinsese să o apuce pe calea cea bună. De când Măciucă îl trimisese să-și petreacă iarna aici, se tot frământase cum ar putea să-și schimbe viața. Nu mai voia să fie pistolar. Odată ce venea primăvara și scăpa de aici, avea să fie alt om.

Dar mai întâi trebuia să îi găsească pe soții Warden. Simțea că primise misiunea asta direct de la Dumnezeu. Trebuia cumva să le vorbească înainte de începerea răzmeriței. Numai că muntele încă stătea paravan între ei.

Se mișca cu iuțea, agățându-se cu mâinile și cu picioarele de orice dâmb, hotărât să ajungă pe stâncă. Mai avea câțiva metri până la ea, când auzi tropot de copite sub el.

Se întoarse, atârând friv de coasta muntelui, și măsură cu privirea potecile din jurul fermei. Zări cinci călăreți. Arătau bine, dar păreau oameni răi și nu-i mai văzuse niciodată, ceea ce însemna că nu erau oamenii lui Cap de Măciucă.

Sau poate erau.

Oamenii înconjurară casa, descălecând în același timp, cu aceleași mișcări grațioase și chibzuite de parcă ar fi fost cinci trupuri controlate de o singură minte.

Își scoaseră armele și o luară încet, pâș-pâș spre casă.

Oare după cine or fi venit? După soții Warden sau după el?

Sigur că și el avea o grămadă de dușmani, dar la fermă nu veneau decât cei ce erau pe urmele soților Warden. Iar orașul încă nu vuia de vestea că abandonaseră ferma și urcaseră pe munte.

Wax n-avea de gând să coboare și să înfrunte șleahța de indivizi care se vedea de la o poștă cât erau de necruțători.

Bărbații cu care se întovărășise în ziua în care zărise îngerul răzbunător nu văzuseră că era cineva pe stâncă. Nimeni nu se uită de obicei în sus.

Atunci unul dintre cei cinci ridică privirea.

Fără niciun strigăt de avertisment sau salut, fără interpelări, bărbatul se răsuci pe călcâi, se repezi spre peretele de stâncă și deschise focul. Și încă unul. Apoi toți ceilalți. Unghiul nu era deloc prielnic ca să nimerești o țintă aflată atât de sus. Iar bărbații aveau pistoale, cu care se știe bine că era greu să nimerească la o asemenea distanță.

Wax rămase nemișcat și îi lăsă să-și descarce cartușele.

Atunci unul dintre cei cinci scoase degrabă pușca din teaca șei; ceilalți patru îi urmară exemplul. Gloanțele nimereau tot mai aproape, făcând stânca fărâme care îi sfâșiau pielea. Încă un glonț ciobi stânca de care se agățase cu mâinile. Slăbi strânsoarea și o luă la vale cu viteza luminii. Nimerit de un glonț – sau de altceva –, plonjă în mijlocul gloanțelor ce șuierau în jurul lui.

Gata. S-a zis cu el. Își dorise să plece, să-și schimbe viața, să-și schimbe numele, să-și schimbe sufletul. Dar zăbovisе prea mult.

Zburând prin aer, se prăbuși printre copaci. Izbindu-se de o ramură, scăpă un strigăt de durere. Strânse din dinți și se feri de privirea ucigașilor. Ateriză bufnind surd între trunchiul unui copac și versantul muntelui și rămase ținuit acolo... într-un ropot de râsete. Nemiloase, mârșave.

Un bărbat strigă:

– Nici măcar nu-i el. Știu cum arată Pierce. Dar nicicând nu strică să te antrenezi în tragerea la țintă.

Se auzeau râsete și tropote de cai. Oamenii în mers vorbeau. Trecu o vreme și își dădu seama că nu veneau să se asigure că a murit. Nu le păsa de omul pe care-l ciuruiseră.

Zăcea așa zdrobit, sângerând și simțind cum viața se scurge din el. Dar refuza cu încăpățănare să moară. Nu mai știa de când era ținuit între trunchi și coasta muntelui. Probabil că o vreme își pierduse cunoștința, însă pentru că nu vedea soarele din poziția în care se găsea, nu putea să-și dea seama câte minute sau ceasuri trecuseră.

Într-un sfârșit, când se mișcă, simți o durere teribilă și săcăitoare cuprinzându-i picioarele – mai cu seamă cel stâng – spatele, capul, coastele, brațele, tot trupul mai exact. Izbuti să-și miște capul atât

cât să vadă, printre vârfurile copacilor, cum cei cinci bărbați, cu coburii și sacii de dormit în mâini, intrau pe rând în cabană.

Probabil că hotărâseră să rămână și să-l aștepte pe Pierce, oricine era acela, sau doar să se ascundă în cabana părăsită, de vreme ce bărbatul care trăise în ea dăduse ortul popii.

Nu putea să coboare și, cine știe pentru cât timp, nici să urce.

Până la urmă își găsi curajul să încerce.

Mută o mână fără probleme. O urni și pe cealaltă, dar durerile erau crâncene la fiecare mișcare. Poate că își rupsese și piciorul stâng. Parcă un lup își vârâse adânc colții în el. Greu de spus dacă îl împușcaseră sau dacă, atunci când se prăbușise, se lovise atât de tare încât avea doar impresia că fusese împușcat.

Bâjbâind pe sub mantaua-i groasă, trase cuțitul din teaca de la piept și tăie fâșii din cămașă. Mișcându-se dureros de încet, pipăi rănile și își dădu toată silința să oprească sângerările. La un moment dat, i se păru că sângele încetase în sfârșit să mai curgă sau poate că, pur și simplu, nu mai avea de unde.

Zăcând pe o parte, cu talia înțepenită între trunchiul copacului și peretele de stâncă, încercă să se îndrepte. Simți că i se întoarce stomacul pe dos și înălță capul gâfâind. I se făcu negru în fața ochilor. Pleoapele îi zvâcneau ca niște băți de tobe. Avea de ales: ori renunța și murea, ori se mișca și suporta durerea. Simțea că o ia razna numai la gândul că bărbații aceia stăteau confortabil în cabană în timp ce el zăcea pe munte, sub cerul liber.

Și ce mai *râseseră!* Știau că împușcaseră pe cine nu trebuia, dar, în loc să încerce să-l găsească, în loc să încerce să îndrepte răul teribil pe care îl făcuseră, ei se puseseră pe râs și se refugiaseră înăuntru, la căldură.

Nu era el omul care să renunțe. Și nici n-avea de gând să moară fără să lupte.

Numai să trăiască, să coboare la cabană și să-i ucidă pe toți, până la ultimul!

Atunci, gândul lui arzător și hidos îl făcu să se oprească.

Merita să trăiască pentru un asemenea motiv? Merita să-și stabilească un asemenea obiectiv când viața lui atârna de un fir de păr?

Nu.

Nu! Pe toți sfinții, nu!

Un bărbat adevărat se poartă altfel când sorții îi sunt împotriviți și suferă cumplit.

Un bărbat adevărat s-ar ruga.

Adunând toate crâmpiele păcătoase din viața lui în căușul palmei, I le încredință lui Dumnezeu, implorând iertarea Lui.

Și mai important chiar, Îi primi iertarea, crezând din toată inima.

Dacă rămânea sus, își pierdea mințile. Dacă se ducea jos, murea.
Din două rele, ce să aleagă?

Ori găsea un izvor adânc de credință din care să se adape cu nesaț, ori comitea un teribil păcat. Altă opțiune Ursula Nordegren nu avea.

Și faptul că nu știa ce să aleagă o scotea din minți.

Dacă rămânea sus își pierdea mințile. Dacă se ducea jos murea.

Timp de două luni se tot frământase ce să facă, însă indiferent ce gânduri o năpădeau, ea cânta. Găsea pace, înțelepciune și fericire în cântările ei. Asta făcuse toată viața.

Numai că, în ultimele zile, toate cântările ei erau de jale.

La început, când troienele au blocat trecătoarea dinspre miază-noapte, a fost foarte împăcată. E-adevărat, să fie atât de singură, de ruptă de lume o speria. Însă asta merita după ce o abandonase pe Ilsa. Surioara ei se îmbolnăvisese, fusese probabil la un pas de moarte, și ea dăduse bir cu fugiții.

Numai că Ilsa supraviețuise, apoi se măritase cu Mitch Warden. Cei doi coborâseră la șes și nu se întorseseră încă.

Josephine însă venise împreună cu proaspătul ei soț, Dave Warden, fratele cel mic al lui Mitch. Ea îi adusese alimente, iar Dave îi tăiasse lemne și făcuse niște reparații în strania locuință în